

Dolaşırken Rastladım

– BENGÜL.A. · 29 Ağustos 2020

Çok kalabalık sokaklar. Oldukça yaşlı bir ceviz ağacı var yanı başımda. Karşımda dururdu o ağaç oysaki. Ne kadar çok serilmiştim gölgesine. Ne arıyor şimdi yanı başımda ve onca apartmanın arasında? Canı sıkılmıyor mu tek başına? Düşüncelerimle baş başa bırakıp gidiyorum ağacı, istemesem de.

Yanımdan geçen soylu görünümlü beyefendiye soruyorum:

-Ne bu kalabalık? Bir şey mi oldu?

-Yarayla alay eder yaralanmamış olan. Dur, şu pencereden süzülen ışık da ne? Evet, orası doğu, juliet de güneşi!

Cevabını alıyorum karşılığında. Adamın deli olduğunu düşünüp yürümeye devam ediyorum. İçimi kemirmeye başlıyor merak kurtları, beni kargaşanın tam orta yerine fırlatıp atıyor. Onca kalabalığın içinden "Liberty Liberty!" sloganı yükseliyor.

Yanımdaki şişman kadını dürtüp, sesimi oldukça yükselterek:

-Liberty ne demek ya? Diyorum.

Gözlerimin içine garip garip bakarak "Liberty!" yanıtını veriyor.

Bunaliyorum bu anlamsız gürültü patırtıdan. Geri çekilerek, çılgın kalabalıktan uzakta bir yer aramaya başlıyorum. Bir derenin üzerinde yürürken buluyorum kendimi. "Buraya nasıl geldim?" Demeye kalmadan, suyun içinde oynayan iki çocuk:

"Ne kadar komiksin. Sen de yarasacılık oyunumuza katılmak ister misin?" Diyerek kahkaha atıyor.

-Boşver Zeze gidelim. Diyor uzun boylu olanı.

Aldırış etmiyorum. Kuru bir yer aradığımdan bir tepenin üzerinde buluyorum kendimi. Sırılsıklam halime acımış olsa gerek tam tepeme denk gelen bir noktada duruyor güneş. Turuncu bir dilim koparıp üzerinden, bana uzatıyor. Sevinçle alıp elbisemde gezdiriyorum. Üstüm, başım kuru ve kıyafetlerim eskisinden daha parlak bir hal alıyor.

Elimde tuttuğum ayaklarımla koşa koşa kendimi soğuk bir odanın içine atıyorum. Odanın tam ortasında

bulunan ufak sobanın yaydığı sıcaklık bir işe yaramıyor ki ellerini sobaya neredeyse yapıştırmış olan genç bir adam; kirli paltosunun cebinden çıkardığı konyaktan büyük bir yudum alıyor. Sarı-kızıl sakallarıyla, donuk mavi gözleriyle bana çok tanıdık geliyor bu saralı serkeş.

Kocaman açtığı gözleriyle dönüp:

-Vicdanım sızlamıyor bayan. Yine olsa yine yaparım. Diyor.

-Haklısınız. Kim suçlu, kim masum bilemeyiz. Yanıtı çıkıyor ağızımdan, benden habersiz.

Kendimi aniden yemyeşil bir ormanda tren yolculuğu ederken buluyorum. Bu yolun sonu nereye varır, neler olur hiç merak etmiyorum artık. Her şeyde bir olağanüstülük var. Karşımda süslü bir tavuk, sürekli gıdaklayıp önündeki tabaktan büyük bir iştahla cips yiyor. Arada sırada bana laf atıp "Bana bak o kız var ya, göreceksin yakında esas oğlanı terk edecek!" Diyor.

Saçları tepesinde sımsıkı toplanmış siyah elbiseli, mutsuz bir yüz biniyor az sonra trene. Gülümsüyorum o yüze, tanıdık bir şeyler görmüşçesine.

-Aşkı aradım sadece. Bu beni ahlaksız mı yapar?

Sorusunu yanıtsız bırakıp, dışarıyı seyrediyorum hızla giden trenin penceresinden. Seyre daldığım her şey o kadar çabuk geçip gidiyor ki gözlerimden. Ne gördüm onu bile anlayamıyorum.

Sıcak bir şehre ne zaman geldik? Şaşkınım! Bu sıralar hep zor sorulara maruz bırakılır oldum. Ben de insanım ama canım! Dev tavuğu ve esrik Karanina'yı orada bırakıp, iniveriyorum büyük bir istasyonda.

Hayret! Tam da evimin kapısındaayım. Evim çikolataya dönüşmüş. Dayanamayıp koparıveriyorum bir parça. Bir kız ve erkek çocuğu geliyor yanıma çikolatayı görünce. Yiyip bitiriyoruz evi hep birlikte. Evimde yok artık.

Dolaşmaya başlıyorum tekrar sokaklarda. Sağ taraftaki kaldırımında bir adam piyano çalıyor. Etrafına insanlar üşüşmüş. Yaklaşıyorum, başlıyorum ben de dinlemeye. Bir ara notalardan birini düşürüyor yere adam. Eğilerek veriyorum notasını ona. Teşekkür ediyor sımsıcak. Vedalaşıyoruz gözlerimizin çukurunda.

Önüme çıkan ilk kafeye girip yol tarafındaki bir masaya oturuyorum. Açık veya demli bir çay, ne bileyim belki bir sade veya orta kahve sipariş veriyorum kibar garsona. Yanıma yaklaşan tanımadığım aylak bir adam:

-Biliyor musun artık hiçbir şeyin önemi kalmadı. Kahve de iç çay da fark etmez. Yine de peşinden

geleceğim!

Buyurun, oturun dememe fırsat vermeden gidiyor adam. Karşı kaldırımda görüyorum onu az sonra, öyle elleri cebinde aylak aylak beklerken.

Eyvah! Derken, yağız bir at üzerinde esmer, ince bir delikanlı yaklaşıyor, elini uzatıyor bana. Tutuyorum ve terkisinde buluyorum kendimi. Kaybolup gidiyoruz evlerin ve kalabalıkların arasından geçerek. Saçlarım uçuşuyor rüzgârda, gözlerimi yumuyorum. Ayak basılmamış ıssız bir kayada bırakıp beni, kayıplara karışıyor esmer delikanlı.

Bekliyorum günlerce, belki aylarca çaresiz. Umutlarımı suya bırakmak üzereyken, çıka geliyor o gemi. Tüm güzelliğiyle nazlanarak. Uzun yıllar yolculuk yapmaktan yorgun düşen gemi karlı ve ıssız bir yerde durmaya karar vermiş belli. Sadece bembeyaz örtüsü ile kar, ben ve yorgun gemi kalıyoruz baş başa. Yürümeye başlıyorum gemiye doğru. Gözlerim dâhil her yer beyaz. Donmaktan heybetli bir aslan kurtarıyor beni.

“Gel sarıl bana sarıl!” Diyor.

Olacak şey değil bütün olanlar. Gözlerimin önündeki sis perdesi yırtılıyor. Kendimi bir kuaför salonunda ve saçlarımı bir fırçanın elinde can çekişirken buluyorum.

Yan tarafımdaki kadın:

-Şekerim! Ama olmaz ki bu renk tonu hiç açmadı beni. Ben anlamam açın bunun rengini!

-Peki hanımefendi.

Çantamı alıp, dışarıya atıyorum kendimi. Kapıda birisi kesiyor yolumu ve uyarıyor gür sesiyle:

-Eve dön! Yasak!

İyi de dönecek bir evim yok ki!